

עידית נאמן:

„אינני יודעת אם הם מדברים איתי או לא!“

לפני חודשיים יצא לאור, ברעש גדול, סיפרה של העיתונאית עידית נעמן כניסה אחורית. עידית לקחה שנת חופש מעיתונה, ובאותה שנה עבדה כאשת-יחסי-הציבור של הבימה. חלק מהסיפורים המתפרסמים בספר נאספו בזמן עבודתה בהימה, וחלק נאסף מאוחר יותר. כשקראו השחקנים את הספר, אמרו עליה שהיא לא לויאלית לחברים, אמרו שהיא פגעה באתיקה, אמרו שעשתה עוול לאנשים, והיו שאמרו כי לא יסלחו לה. עברו חודשיים מאז. „מי מדבר איתך ומי לא?“ שאלתי את עידית נעמן.

באופן רישמי, כאילו כולם מדברים איתי, לא שמעתי מאף אחד שיגיד במפורש שהוא לא מדבר איתי. אבל גם שמעתי שפינקל קילל אותי בכל הרפרטואר של הקללות הרוסיות שהוא מכיר, ושהוא כועס עליי מאוד. אני יודעת שבקר-האב כועס מאוד וכואב. עומרי ניצן דווקא אמר לי שאולי נשתה קפה, אבל מאז הוא, כנראה, לא היה צמא. ויש אנשים שפשוט לא פגשתי אותם מאז, ולכן אני לא יודעת אם הם מדברים איתי או לא.

● היום את מתחרטת שכתבת את הספר הזה?
לא, לגמרי לא. נכון שלא התכוונתי לפגוע ולהכאיב, התכוונתי להביא ריחות וצבעים של תיאטרון אמיתי, ולא את אלה שרואים כשמסתכלים בקליפה. יש בספר קטעים יפים מאוד על שחקנים מסויימים. אבל אף אחד לא ריבר עליהם, כמוכן.

תיאטרון

● היה גם מישוהו מבין השחקנים שאמר מילה טר-בה על הספר?

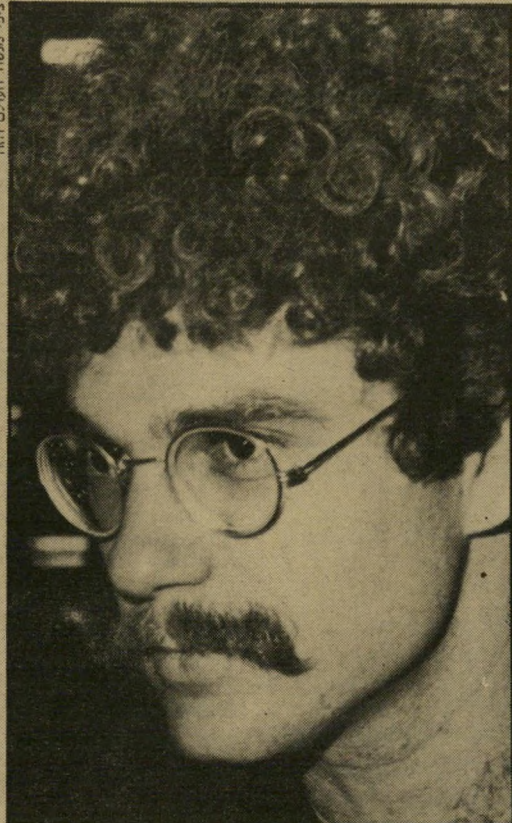
בהחלט היו. אני לא יודעת אם הם רוצים שאפרסם את שמי, ולכן אני לא עושה את זה. אבל שחקנית אחת אמרה לי: „הצרה של הספר הזה היא שכולו אמתי“ ושחקנית אחרת אמרה: „אילו היית עושה מיפלגה, היו רבים הולכים אחרייך. אבל רק כשנהיית בפנסיה.“ אהבתי מאוד את התגובה של רונאי, שעליו יש קטע לאימחמא בספר. הוא אמר לי: „מי שאין לו הומור, שלא יהיה כביינס הזה. אנחנו צריכים לדעת גם לצחוק מעצמנו, וגם לקבל ביקורת.“

● את אוהבת תיאטרון. מאז שפורסם הספר, היית תי כבר בהצגה ב„הבימה“?

לא.

● מדוע?

עוד לא יצא לי. אבל אני אלך. (דניאלה שמי)

דורון ערן:

„מס' הכנסה יכריח אותנו לעבוד לאירופה!“

השבוע יפתח פסטיבל-הקולנוע בירושלים. לשנת '87. בחוברת המהדורת, שחולקה על-ידי מארגני הפסטיבל, מופיעים 100 סרטים חדשים של בימאים חדשים וישנים, של מגמות חדשות בקולנוע, וגם של יוצרים ישראליים. ברשימה מצאתי כי בפסטיבל יוקרנו שיבעה סרטים ישראליים. מתוכם שלושה סרטים שנעשו בידי בימאי ביקשתי לברר איתו איך הספיק לעשות שלושה סרטים בשנה אחת.

זו העבודה שלי. אני עושה סרטים. אני לא יושב כרינוגוף וחושב על תיקון העולם. אני עובר 24 שעות בעבודה מתישה בתעשיית-הסרטים.

● איזה סרטים עשית השנה?

ביימתי את הסרט פלש, והפקתי עוד שני סרטים — ילדי סטלין ויהשע יהושע. למעשה אני מה שנקרא בימאי-מפיק. אני קובע את נושאי-הסרט, את קהל-היעד, ואז מגייס כסף, בוחר בבימאי, במחזאי, בשחקנים. אני עובד במקביל על כל הגושים בסרט.

● איך מנהלים הפקה של שלושה סרטים?

ההפקות הן סגורות. כדי להספיק הספק כזה, צריך לרכז את ההפקה במקום אחד. אי-אפשר להסתובב בכל הארץ. כך שכל סרט צולם במקום אחד. כל הסרטים הם גם באורך מלא.

● ומאיפה בא הכסף?

התקציבים לסרטים נמוכים. בסך הכל 100 אלף דולר. הסיוע לקולנוע הישראלי הוא זעום ועלוב ביותר.

קולנוע

● מי בוחר את הסרטים לפסטיבל?

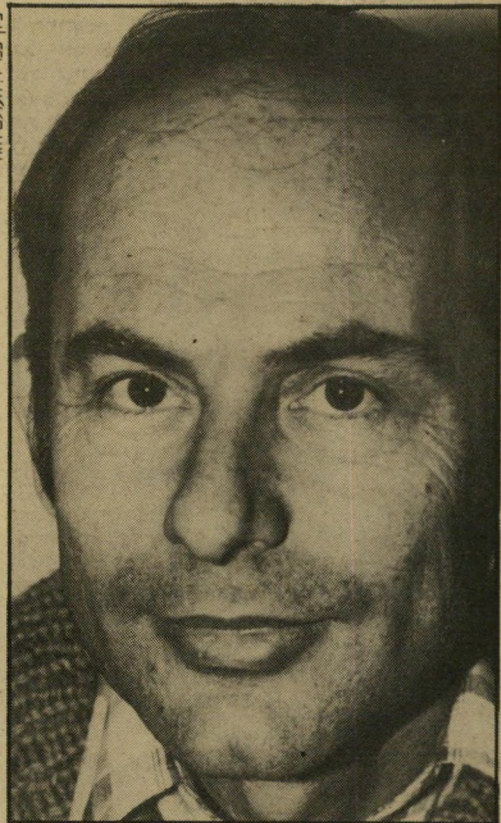
יש ועדה. אני הצגתי את שלושת הסרטים שלי, והוועדה החליטה שהם מתאימים.

● אז הקולנוע הישראלי הוא בדרך הנכונה?

מן הבחינה המעשית, אנחנו בדרך הנכונה. קונים את הסרטים שלנו באמריקה ובאירופה. וגם מבחינת רמת-הסרטים. הקולנוע הישראלי מפלס את דרכו. אבל אני חושש לעתיד הקולנוע הישראלי בכל הקשור לשילטונות מס'הכנסה. עד היום, שיל-טונות המס עודדו את הקולנוען הישראלי ונתנו לנו מיקלט-מס. כלומר, ויתרו על מס לטובת הקולנוע. עכשיו יש שמועות שה עניין יבוטל, ואז תהיה שואה לקולנוע הישראלי.

● ובמיקרה כזה?

הבימאים והיוצרים יאלצו לעבור לאירופה או לאמריקה. באי-רופה יש מיקלט-מס, ולא תהיה ברירה אלא לעבור שם. (רונית אנטלר)

עמירם רביד:

„הילדים אינם בנויים לחוסר תיכנון ומיסגרת!“

ב־30 ביוני יוצא עם-ישראל שמתחת לגיל 18 לחופשה בת-חודשיים. ועם-ישראל שמעל לגיל 18 מתחיל לשבור לעצמו את הראש מה עושים במשך חודשיים כדי להישאר שפויים וגם לגרום לילדים עונג גדול מהחופשה שלהם. האומנם חודשיים אינם יותר מדי לילד, שאלתי את הפסיכ-כולוג הד"ר עמירם רביד.

יותר הגיוני היה לחלק את החופשה לשניים, כלומר חודש אחד בקיץ וחודש אחד בחורף, אבל לא עושים כך, לא בארץ, ולא בכל העולם. האם חודשיים זה לא יותר מדי? תלוי מה עושים בזמן הזה. אם לא יוצרים מיסגרות, ונותנים לילד ללכת כל יום עם חבר לים, לחזור כדי לראות טלוויזיה ולחשוב במשך חמש שעות מה עושים מחר, הרי שהחופשה לא רק שאינה מועילה, אלא שהיא מזיקה ומסכנת ומתישה את שני הצדדים.

● אז מה עושים?

צריך לדאוג ליצור משבצות של פעילות. שלושה שבועות קייטנה, למשל, עוד שבוע אצל הורו בעפולה, שבוע ריג עם האבא, ואולי איזה קורס לאסטרוולוגיה, למשל.

● הבעיה היא שילדים בגיל 12, למשל, לא רוצים לשמוע על קייטנה, או קורס. כי זה כבר לא חופש.

החופש הוא לא לעשות שום דבר, אלא לעשות דברים אחרים, לא שיגרתיים. ילדים אינם בנויים לחוסר-תיכנון או לחוסר-מיסגרת במשך חודשיים.

חופש

● לא נראה לך שהווידיאו, לפחות בתקופת החור-ש, הוא ממש אסון?

בהחלט אסון, אם ממלאים בו את כל היום במשך חודשיים. אבל אם הווידיאו משמש רק כג'וקר, כלומר לסתימת חללים, הוא יכול להביא תועלת מרובה.

● מאיזה גיל אתה ממליץ על עבודה מסויימת לילדים, אפילו לא עבור כסף, אלא כאקט של הסגנת אחריות?

למעשה בכל גיל. גם בגיל 5 יכול ילד לקבל על עצמו משהו מוגדר, שיהיה באחריותו לעשות, וטוב להתחיל כזה דווקא בזמן חופשה, כשיש הרבה זמן.

● לסיכום, אתה ממליץ לעשות תוכנית לפני פרוץ החופש?

בהחלט. להחליט כבר עכשיו מה עושים בכל שבוע במשך שמונת שבועות החופש, ואז גם הילדים וגם ההורים ייצאו נשכרים, והחופשה תעבור על שניהם יותר מהר. (דניאלה שמי)